

Astrid Skjoldbo: Det lovforslag, der nu er til behandling, er ikke alene et forslag om forlængelse af den gældende lov om statstilskud til institutioner for forebyggende børneværn, men også et forslag, der, når det gennemføres, kan få væsentlig betydning for børnehavernes fremtidige udvikling, og dette er for mig det væsentligste ved det foreliggende lovforslag.

De allerfleste, eller måske alle, der har med dette arbejde at gøre, er i dag enige om, at psykologisk og pædagogisk er halvdagsbørnehaver langt at foretrække for heldagsbørnehaver, og derfor synes det mig at være en god gerning at give disse halvdagsinstitutioner noget bedre kår, end de har i dag. Ikke så få børn bliver stundesløse og nervøse af de mange timers ophold i institutioner mellem mange andre børn. Naturligvis er heldagsinstitutionen socialt nødvendig, da mødrene almindeligvis må arbejde hele dagen, men alligevel findes der ikke så få kvinder, der kun er beskæftigede nogle få timer daglig udenfor deres hjem og derfor ikke behøvede at lade deres børn optage pladser på de ofte overfyldte heldagsbørnehaver.

Men også mange børn fra hjem, hvor mødre ikke har noget egentlig erhvervsarbejde, trænger ofte til nogle få timers ophold blandt andre børn; det drejer sig i første række om enebørn. Der er også en anden ting. Der er i dag mangel på børnehavelærerinder, og det er vel ikke utænkeligt, at en del gifte børnehavelærerinder, der ikke ønsker at være beskæftigede hele dagen, ville melde sig til tjeneste, hvis der var bedre muligheder for dem i halvdagsinstitutionen end der er under de nuværende forhold.

Lovforslaget forudsætter, at der gives halvt så stort tilskud til halvdagsbørnehaver, som der i dag gives til heldagsbørnehaverne, og i betragtning af, at man må forvente, at størsteparten af børnene, i hvert fald i første omgang, kommer fra hjem med større indtægter, altså hvor både fader og moder har arbejde udenfor hjemmet, synes tilskuddets størrelse mig egentlig meget rimeligt. Efter min opfattelse er der temmelig stort behov for halvdagsbørnehaver, og jeg tror, man skal se i øjnene, at det beløb, der foreslås til dette formål, 100 000 kr., i løbet af nogle ganske få år slet ikke vil række til. Alligevel vil jeg hilse det foreliggende lovforslag med virkelig glæde.

Hvad angår forlængelsen af den midlertidige tilskudsordning for forebyggende institutioner i det hele taget, synes der at være nogen rimelighed i at udskyde den endelige ordning endnu et år for at få lidt fastere

grundlag for bedømmelsen af institutionernes driftsudgifter.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Esther Malling Pedersen: Den første del af det foreliggende lovforslag er let at tage stilling til. Det drejer sig om en yderligere forlængelse af den midlertidige tilskudsordning, som blev indført ved loven af 27. juli 1945. Forslaget stilles med den motivering, at udvalget om forebyggende børneforsorg endnu ikke mener at have gjort tilstrækkelige erfaringer med hensyn til virkningerne af den nye lønningsordning til at kunne fremkomme med forslag til en endelig nyordning. Dette kan jeg uden bemærkninger anbefale.

Den anden del af lovforslaget hører, forekommer det mig, til de problemer, der har to sider, og for mig stiller det sig i hvert fald således, at jeg synes der er grund til at fremkomme med visse betragtninger, fordi der her er et virkeligt stort og vidtrækkende problem. Det drejer sig ganske kortelig sagt, hvad også tidligere er bemærket, om en udvidelse af statsstøtten til børnehaver. Hidtil er der kun givet offentlig støtte til de institutioner, som udelukkende eller dog i alt væsentligt modtager børn fra mindrebemidlede hjem, og disse børnehaver har i hovedsagen form som heldagsbørnehaver, men ved et nyt stk. 2 til § 128 i forsorgsloven stilles der nu forslag om, at der også kan gives godkendelse og dermed tilskud til børnehaver, som væsentlig tager sigte på børn fra mere velstillede hjem og i hovedsagen har form af halvdagsbørnehaver. Betingelsen for tilskud er, at den pågældende børnehaver forpligter sig til at modtage børn fra mindrebemidlede hjem for en betaling, der ikke må overstige $\frac{2}{3}$ af det, der forlanges for børn fra mere bemidlede hjem, og at børnehaverne iøvrigt opfylder de almindelige betingelser for at være tilskudsberettigede.

Motiveringen for forslaget er, at disse børnehaver muligvis kan blive nødt til at give op overfor de stigende driftsudgifter, hvis de skal klare disse ved egne kræfter eller i alle tilfælde vil blive nødt til udelukkende at optage børn af velstillede forældre. Dette tør man ikke udsætte sig for af den simple grund, at vi i dag har altfor få børnehaver herhjemme. Det er en naturlig og forøvrigt også en prøvet vej, at private institutioner, som har vokset sig stærke og vist deres levedygtighed og værdi, ender med at få offentlig støtte. Det kender vi